

CON ĐÃ QUY HỒI

Các người thu thuế và các người tội lỗi đều lui tới với Đức Giêsu để nghe Người giảng. Những người Pha-ri-sêu và các kinh sư bèn xâm xì với nhau: "Ông này đón tiếp phường tội lỗi và ăn uống với chúng." Đức Giê-su mới kể cho họ dụ ngôn này:

"Người nào trong các ông có một trăm con chiên mà bị mất một con, lại không để chín mươi chín con kia ngoài đồng hoang, để đi tìm cho kỳ được con chiên bị mất? Tìm được rồi, người ấy mừng rỡ vác lên vai. Về đến nhà, người ấy mời bạn bè, hàng xóm lại, và nói: "Xin chung vui với tôi, vì tôi đã tìm được con chiên của tôi, con chiên bị mất đó." Vậy, tôi nói cho các ông hay: trên trời cũng thế, ai nấy sẽ vui mừng vì một người tội lỗi ăn năn sám hối, hơn là vì chín mươi chín người công chính không cần phải sám hối ăn năn." (Luca 15: 1-7)

Người chăn chiên mừng rỡ tìm thấy chiên thất lạc tưởng chiên của mình đã chết nay sống lại, hết như người cha nhân hậu hoan thấy đứa con phá gia bỏ nhà đi hoang, nay sám hối trở về. Niềm hoan hỷ ấy xảy ra vào Chúa Nhật hôm nay, **Chúa Nhật IV Mùa Chay** là **Chúa Nhật của niềm vui**, đón chờ biến cố Phục Sinh sắp tới. Thánh Luca trình thuật:

Khi ấy, những người thu thuế và những kẻ tội lỗi đến gần Chúa Giêsu để nghe Người giảng; thấy vậy, những người biệt phái và luật sĩ lắm bầm rằng: "Ông này đón tiếp những kẻ tội lỗi và cùng ngồi ăn uống với chúng". Bấy giờ Người phán bảo họ dụ ngôn này:

"Người kia có hai con trai. Đứa em thưa với cha: "Thưa cha, xin cha cho con phần gia tài thuộc về con". Người cha liền chia gia tài cho các con. Ít ngày sau, người em thu hết tất cả của mình, trẩy đi miền xa và ở đó ăn chơi xa xỉ phung phí hết tiền của. Khi nó tiêu hết tiền của thì vừa gặp nạn đói lớn, nó bắt đầu cảm thấy túng thiếu. Nó vào giúp việc cho một người trong miền, người này sai nó ra đồng chăn heo. Nó muốn ăn những đồ cặn bã heo ăn cho đầy bụng, nhưng cũng không ai cho. Bấy giờ nó hồi tâm lại và tự nhủ: "Biết bao người làm công ở nhà cha tôi được ăn uống dư dật, còn tôi, tôi ở đây phải chết đói. Tôi muốn trở về với cha tôi và thưa người rằng: "Thưa cha, con đã lỗi phạm đến trời và đến cha, con không đáng được gọi là con cha nữa, xin cha đối xử với con như một người làm công của cha". Vậy nó ra đi và trở về với cha nó.

Khi nó còn ở đằng xa, cha nó chợt trông thấy, liền động lòng thương; ông chạy ra ôm choàng lấy cổ nó và hôn nó hồi lâu... Người con trai lúc đó thưa rằng: "**Thưa cha, con đã lỗi phạm đến trời và đến cha, con không đáng được gọi là con cha nữa**". Nhưng người cha bảo đầy tớ: "**Mau mang áo đẹp nhất ra đây**

và mặc cho cậu, hãy đeo nhẫn vào ngón tay cậu, và xỏ giày vào chân cậu. Hãy bắt con bê béo làm thịt để chúng ta ăn mừng: vì con ta đây đã chết, nay sống lại, đã mất, nay lại tìm thấy". Và người ta bắt đầu ăn uống linh đình.

"Người con cả đang ở ngoài đồng. Khi về gần đến nhà, nghe tiếng đàn hát và nhảy múa, anh gọi một tên đầy tớ để hỏi xem có chuyện gì. Tên đầy tớ nói: "Đó là em cậu đã trở về, và cha cậu đã giết bê béo, vì thấy cậu ấy về mạnh khỏe". Anh con cả liền nổi giận và quyết định không vào nhà. Cha anh ra xin anh vào. Nhưng anh trả lời: "Cha coi, đã bao năm con hầu hạ cha, không hề trái lệnh cha một điều nào, mà không bao giờ cha cho riêng con một con bê nhỏ để ăn mừng với chúng bạn. Còn thằng con của cha kia, sau khi phung phí hết tài sản của cha với bọn đàn đấm, nay trở về thì cha lại sai làm thịt bê béo ăn mừng nó". Nhưng người cha bảo: "Hỡi con, con luôn ở với cha, và mọi sự của cha đều là của con. **Nhưng phải ăn tiệc và vui mừng, vì em con đã chết nay sống lại, đã mất nay lại tìm thấy**". (Luca 15, 1-3. 11-32)

Có lời Kinh Thánh chép: Khi nghe tin Đức Giêsu đã làm cho nhóm Xa-đốc phải câm miệng, thì những người Phariseu họp nhau lại. Rồi một người thông luật trong nhóm hỏi Đức Giêsu để thử Người rằng: "Thưa Thầy, trong sách Luật Mô-sê, điều răn nào là điều răn trọng nhất?" Đức Giêsu đáp: "Người phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của người, hết lòng, hết linh hồn và hết trí khôn người. Đó là điều răn quan trọng nhất và điều răn thứ nhất. Còn điều răn thứ hai, cũng giống điều răn ấy, là: người phải yêu người thân cận như chính mình. Tất cả Luật Mô-sê và các sách ngôn sứ đều tùy thuộc vào hai điều răn ấy." (Mat 22: 34-40; Luca 10: 25-28).

Yêu mến Thiên Chúa hết lòng vì Thiên Chúa là Tình Yêu. Chúa yêu ta thế nào thì ta cũng phải đáp trả lại như thế và ta cũng phải yêu thương anh em như vậy

I- THIÊN CHÚA YÊU THƯƠNG KHOAN DUNG ĐỘ LƯỢNG

1- Thiên Chúa yêu thương:

Đức Thánh Cha Benedicto XVI trong thông điệp Deus Caritas Est bàn về "phạm vi ngữ học rộng lớn của tình yêu, cho rằng giữa cơ man những ngữ nghĩa của tình yêu, nổi bật lên tình yêu giữa một người nam và một người nữ, trong đó xác hồn được kết hiệp bất phân ly và mở ra cho nhân loại thấy thấp thoáng lời hứa hạnh phúc dường như không cưỡng lại được. Tình yêu này có lẽ là kiểu mẫu của tình yêu; tất cả các dạng thức yêu thương khác tức khắc tỏ ra mờ nhạt khi so sánh với thứ tình yêu này...Nó là thứ tình yêu cách nào đó tự xảy đến trên con người, được gọi là *eros* (tình ái) trong tiếng Hy Lạp cổ.

Ngài phân biệt ba thứ tình yêu: eros, philia, và agape. EROS là tình ái, thứ tình vụ lợi, cuốn hút, ham muốn chiếm hữu đối tượng. PHILIA là tình bằng hữu. *AGAPE là tình yêu siêu việt, hơn cả EROS và PHILIA, bao gồm cả ba nhưng EROS được uốn nắn và thanh luyện, hướng thượng trở nên chân chính đưa con người đến Thiên Chúa.* Đó là tình yêu Kitô Giáo. Dưới nhãn quan thần học, đó là tình yêu AGAPE nói trên, tình yêu không vụ lợi, nhưng cho đi tất cả, tận hiến cho tha nhân.

2- Thiên Chúa khoan dung độ lượng:

Đức cố Giáo Hoàng Bênêdictô XVI diễn tả tình yêu của Chúa trong thông điệp Deus Caritas
Thiên Chúa là Tình Yêu: **“Tình yêu đam mê mà Thiên Chúa dành cho dân Ngài– và cho nhân loại– cũng đồng thời là tình yêu tha thứ”**.

Yêu mến Thiên Chúa và yêu thương tha nhân. Ngạn ngữ Tây phương nói: “Yêu là cho đi” (aimer c’est donner). Khi đã vì yêu mà cho, thì sự cho đi hàm nghĩa quên đi và phục vụ: quên cái sở hữu đem cho mà giúp ích cho người hay nói khác quên mình vì người. Ấy là **tình yêu và độ-lượng**. Tình Yêu độ lượng thể hiện ở sự khoan dung tha thứ. Không thể có độ lượng nếu không yêu thương. Càng yêu thương thì độ lượng càng bao la rộng lớn. Cho nên người cha khi thấy thấp thoáng bóng con trở về thì mừng rỡ ra đón vì ông rộng lòng tha thứ, vì con đã mất nay tìm thấy, tưởng la chết ma nay sống lại khác nào niềm vui củ dân Do Thái xưa kia được vào Đất Hứa cử hành Lễ Vượt Qua. Trong **Bài Đọc I** ngôn sứ Giosuê kêu gọi: ‘Hãy vui lên vì Thiên Chúa đã giữ lời hứa. Dân Do thái đã tiến vào Đất Hứa và cử hành lễ Vượt Qua ở đây. Một kỷ nguyên mới bắt đầu đối với họ.

Trong những ngày ấy, Chúa phán cùng Giosuê rằng: “Hôm nay, Ta đã cất sự dơ nhớp của Ai-cập khỏi các ngươi!” Con cái Israel tạm trú tại Galgali và mừng Lễ Vượt Qua vào ban chiều ngày mười bốn trong tháng, trên cánh đồng Giêricô. Ngày hôm sau Lễ Vượt Qua, họ ăn các thức ăn địa phương, bánh không men và lúa mạch gặt năm ấy. Từ khi họ ăn các thức ăn địa phương, thì không có manna nữa. Và con cái Israel không còn ăn manna nữa, nhưng họ ăn thổ sản năm đó của xứ Canaan.

Khi về gần đến nhà, nghe tiếng đàn hát và nhảy múa, anh gọi một tên đầy tớ để hỏi xem có chuyện gì. Tên đầy tớ nói: “Đó là em cậu đã trở về, và cha cậu đã giết bê béo, vì thấy cậu ấy về mạnh khỏe”. Anh liền nổi giận và quyết định không vào nhà. Cha anh ra xin anh vào. Nhưng anh trả lời: “Cha coi, đã bao năm con hầu hạ cha, không hề trái lệnh cha một điều nào, mà không bao giờ cha cho riêng con một con bê nhỏ để ăn mừng với chúng bạn. Còn thằng con của cha kia, sau khi phung phí hết tài sản của cha với bọn đàn đấm, nay trở về thì cha lại sai làm thịt bê béo ăn mừng nó”. Nhưng người cha bảo: “Hỡi con, con luôn ở với cha, và mọi sự của cha đều là của con. Nhưng phải ăn tiệc và vui mừng, vì em con đã chết nay sống lại, đã mất nay lại tìm thấy”. (Gs 5, 9a. 10-12)

Thánh Phaolô cũng bảo các tín hữu Corintô : “Hãy vui lên vì nhờ Đức Ki-tô, con người đã đạt được ơn hòa giải với Thiên Chúa; nhờ đó người Ki-tô hữu trở nên những người được đổi mới!”. (2Cr 5: 17-2)

II- NHƯNG THIÊN CHÚA MUỐN TÌNH YÊU ĐƯỢC ĐÁP TRẢ

1- Thiên Chúa là Tình Yêu.

Đức cố Giáo Hoàng Benedictô XVI giải thích: “eros và agape – tình yêu nhận về và cho đi – không bao giờ có thể hoàn toàn tách rời. **Ai muốn trao ra tình yêu thì cũng muốn được nhận lại tình yêu như một quà tặng**. Chắc chắn, như Thiên Chúa nói với chúng ta, *ta có thể trở thành nguồn mạch tuôn chảy những dòng nước hằng sống (x Ga 7:37-38)*. Nhưng để trở nên một nguồn mạch như thế, *ta phải thường xuyên uống mãi từ*

nguồn nguyên thủy là Chúa Giêsu Kitô, Đấng từ trái tim bị lưới dòng dâm thối của Ngài tuân đồ tình yêu của Thiên Chúa” (Ga 19:34).

Dân gian thường nói “bánh ít đi, bánh quy lại, có đi có lại mới toại lòng nhau”. Đúng thế, Agape, tình yêu cho đi và nhận lại. Chúa bảo: *“Thầy ban cho anh em một điều răn mới là anh em hãy yêu thương nhau; anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em. Ở điểm này, mọi người sẽ nhận biết anh em là môn đệ của Thầy: là anh em có lòng yêu thương nhau.”* Thánh Phaolô trong **Bài đọc II**, kêu nài các tín hữu Cêrintô: **“Vì Đức Kitô, chúng tôi van nài anh em hãy giao hoà với Thiên Chúa”**.

“Anh em thân mến, nếu ai ở trong Đức Kitô, thì người đó sẽ là một thụ tạo mới, những gì là cũ đã qua đi: này đây tất cả mọi sự đã trở thành mới. Vì mọi sự bởi Thiên Chúa, Đấng đã nhờ Đức Kitô giao hoà chúng ta với mình, và trao phó cho chúng tôi chức vụ giao hoà. Thật vậy Thiên Chúa là Đấng giao hoà thể gian với chính mình Người trong Đức Kitô, nên không kể chi đến tội lỗi của loài người, và đặt lên môi miệng chúng tôi lời giao hoà. Nên chúng tôi là sứ giả thay mặt Đức Kitô, như chính Chúa dùng chúng tôi mà khuyên bảo. *Vì Đức Kitô, chúng tôi van nài anh em hãy giao hoà với Thiên Chúa.* Đấng không hề biết tội, thì Thiên Chúa làm nên thân tội vì chúng ta, để trong Ngài, chúng ta trở nên sự công chính của Thiên Chúa”. (2 Cr 5, 17-21)

2- Hòa giải đem lại niềm vui hạnh phúc.

Hạnh phúc ấy như dân Do Thái vào được Đất Hứa sau 40 năm lang thang trong sa mạc, tận hưởng những gì mà Chúa đã hứa. Niềm vui ấy như David xưa kia thoát chết nhờ giả điên trước mặt Avimelek. Hồi ấy, khi David dừng chân tại Nộp vào gặp tư tế Avimelek xin bánh ăn. Triều thần tâu vua A-khít:

“Tên này chẳng phải Đa-vít,
Là vua xứ đó hay sao?
Người ta ca múa chúc mừng:
“Sa-un hạ được hàng ngàn,
Nhưng Đa-vít hạ hàng chục ngàn địch quân”
13- Nghe họ xi xào Đa-vít bắn khoăn
sợ vua A-khít thành Gát mưu toan hại mình.
14- Ông bèn giả dại, điên khùng:
ông viết nguệch ngoạc trên cánh cửa thành
và để nước dãi chảy dài xuống râu.
15- Vua A-khít bảo triều thần:
“Các người thấy nó điên khùng.
Lại còn dẫn đến ở cùng hay sao?
16- Người điên ta có thiếu đâu
Mà còn dẫn nó đến tao làm gì?
Thằng này dở trò man di
Mà cho nó bước vào nhà ta ư?”
(1 Samuel 21: 1-15)

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=22802>

Bị đuổi ra, David vui mừng quá đổi, cất lời cảm tạ ngợi khen:

[9] Chúa từ-nhân quá đi thôi!
Phúc cho ai đến bên Ngài nấu thân!
[2-4] Tôi ca tụng Chúa không ngơi,

Miệng tôi không ngớt những lời ngợi khen.
Hỡi ai nghèo khó thấp hèn,
Nghe tôi hãnh diện vui lên vì Ngài,
Cùng tôi ca ngợi Chúa Trời,
Đồng thanh tán tụng danh Ngài liên miên!

[5] Tôi kiếm Ngài, Ngài liền đáp lại,
Cất khỏi tôi mọi nỗi kinh hoàng.

[6-7] Ai nhìn lên Chúa vinh quang,
Sẽ không tủi hổ, lại càng hân hoan.

Kẻ hèn tôi kêu van tha thiết,
Chúa nhận lời gỡ hết gian truân.

(Đáp Ca: Tv 34, 2-3. 4-5. 6-7)

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

III- VÌ CHÚA LÀ NGHEM PHỤ NHÂN HẬU CHỈ CÔNG

Không phải vì lòng nhân hậu mà Chúa làm ngơ cho những kẻ phạm lỗi không biết ăn năn. Chúa răn đe những kẻ tội lỗi hầu cho chúng biết mình mà sám hối.

Người cha nhân hậu trong dụ ngôn đang tay đón đứa con út hư đốn ăn năn quay về, nhưng người anh cả ích kỷ ganh ghét bất mãn với lòng cha nhân ái, *liền nổi giận và quyết định không vào nhà. Cha anh ra xin anh vào. Nhưng anh trả lời: "Cha coi, đã bao năm con hầu hạ cha, không hề trái lệnh cha một điều nào, mà không bao giờ cha cho riêng con một con bê nhỏ để ăn mừng với chúng bạn. Còn thằng con của cha kia, sau khi phung phí hết tài sản của cha với bọn đàng điếm, nay trở về thì cha lại sai làm thịt bê béo ăn mừng nó".* Nhưng người cha bảo: *"Hỡi con, con luôn ở với cha, và mọi sự của cha đều là của con. Nhưng phải ăn tiệc và vui mừng, vì em con đã chết nay sống lại, đã mất nay lại tìm thấy".*

Người cha nhân hậu này xử sự rất công bằng. Ông khoan nhân đối với con có lỗi, nhưng không vì nể đứa con cặn kẻ được ưu đãi bao năm nhưng lại ích kỷ ác tâm, thiếu độ lượng nhân từ ngay chính cả với em ruột mình, thì mong gì hẳn bao dung yêu thương tha nhân xa lạ.

III- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa,
Con là đứa con tội lỗi
"Con đi lạc lối không cần biết cha
Lời Cha vẫn để cho qua
Đường Cha con đã tránh xa vội vàng
Cậy trông Thiên Chúa vĩnh hằng
Ngài thương đoái đến khoan hồng thứ tha"

Lạy Mẹ Maria,
Con là đứa con tội lỗi xấu xa
Con ích kỷ, con gây bất hoà chia rẽ
Con chẳng muốn chia sẻ với ai
Mẹ thưa với Chúa xin Ngài thứ tha
Con mất Chúa lâu rồi, Mẹ ơi

Maria, Mẹ ơi!
Từ lâu lắm rồi
Hồn con rã rời,

Tội con chồng chất
Tim con héo khô,
Thân xác vật vờ,
Máu tim lạnh ngắt
Lưỡi con đắng tê,
Mắt con mù mờ,
Trí khôn u mê,
Cõi lòng han gỉ,
Con theo ma quỷ
Con mất Chúa lâu rồi,
Maria, Mẹ ơi!

*Mẹ ơi con biết tội rồi
Con nay sám hối trọn đời ăn năn
Cậy trông lòng Chúa khoan nhân,
Mẹ ơi thương giúp xin can gián Người
Chúa mà chấp tội không nguôi,
Thì con mất Chúa muôn đời Mẹ ơi!*

Maria, Mẹ ơi,
Từ lâu lắm rồi
Con đầy tội lỗi
Gian dối sân si
Bất tri vô cảm,
Mê đắm dục vọng
Vu khống kiêu căng,
Nói năng hại người,
Nghe lời ma vương.
Hắt đổ yêu thương
Gạt lương giảng bầy
Gieo cấy hận thù.
Nghĩ ngờ đồ kị
Con theo ma quỷ
Con mất Chúa lâu rồi
Maria Mẹ ơi

Maria, Mẹ ơi!
Mẹ thưa với Ngài:
Con quỳ ngoài cửa
Xin Chúa khoan nhân,
Chúa đừng phạt nữa,
Con đã quy hồi,
Con quyết ăn năn,
Sống theo đường Ngài,
Chúa đừng bưng tai,
Xin hãy dung tha!
Mẹ từng đã hứa,
Tiệc cưới Ca-na,
Chúa nào chấp hoài,
Mẹ thưa với Chúa:
Con mất Chúa lâu rồi
Maria, Mẹ ơi!

<https://youtu.be/WFulww0beY4>

Ben. Đỗ Quang Vinh